

КАРТЕПЕ, САПАНДЖА*

Тази сутрин Самуел Коен беше щастлив. Дори внезапното посещение на Шеба Раам преди отпътуването му за Йерусалим тайно от медиите и безпокойството на цялото семейство при връщането му с хеликоптера на следващия ден не развали настроението му. Наистина не беше лесно да посрещне най-богатия човек в света без знанието на журналистите.

Съпругата му успя да подготви имението за двацет и четири часа. Като към прислугата им се добавеше армията бодигардове и помощници на Бенжамин, беше настанал същински ад, но всичко премина. Преди Бенжамин да си тръгне, Сара го поласка с думите: „Никога няма да ви забравим, господин Раам“. Отговорът му просто смърдеше на високомерие: „Сигурен съм, госпожо. Зная, че няма да ме забравите.“

„Глупак! Вече те забравихме“, промърмори си Самуел.

Е, да, идването в Турция на евреина с къдрави коси, гърбав нос и тежък поглед, на когото се кланяха държавници и крале, преспиването в дома му, макар и за една нощ, бяха погъделич-

* Квартал на Истанбул. – *Бел. пр.*

кали суетността му. Разчуеше ли се за посещението на Бенжамин (а Самуел щеше да направи всичко възможно за това), конкурентите му щяха да се пръснат от завист и да се паникьосат с кого всъщност си имат работа – с Кoen или с Раам, но дотам.

Отвори прозореца. Пред него се ширна безкрайната гора, стигаща до езерото. Вдъхна дълбоко чистия въздух и се протегна. Все още не разбираше целта на посещението на Раам. Самуел Кoen се смяташе за крал на бизнеса в Турция, но Бенжамин Шеба Раам беше друго нещо. Беше царят на света, кралят на кралете. Беше император. И защо императорът го посети? Нямахше отговор на този въпрос. Беше поговорил за инвестиции и международното положение, проведе един телефонен разговор и си замина.

А последният им разговор беше странен колкото посещението:

– В Ню Йорк ли се връщате, господин Раам?

– Аз винаги се връщам в Йерусалим, Самуел. Където и да съм по света, винаги се връщам в Йерусалим. Където и да отида, винаги тръгвам оттам. Това е свежо начало за мен. Помириша ли светия въздух на Йерусалим, мога вече да отида където трябва.

Самуел се ядоса на себе си заради зададения въпрос. Беше изпаднал в неловко положение. Човекът щеше да предприеме в Йерусалим кампания, която да изправи света на крака; естествено, че отиваше там. За какво ставаше дума? За хиляда деца?

Не беше изтръгнал названието на проекта. И все пак трябваше да покаже, че няма да остане в сянка.

– През последните години – започна, подсмивайки се под мустак – май вместо на святост, замириша на кръв и барут, господин Раам. И на касетъчни и фосфорни бомби.

Раам сякаш не го чу. Вперил поглед в празното пространство, като че виждаше нещо там, промърмори:

– Свещеният Йерусалим. Майка на всички ни. Меката на израелците.

Обърна се и въздъхна, преди да се отправи към хеликоптера. После попита:

– За теб не е ли така, Самуел? – тонът му беше по-скоро обвинителен, отколкото въпросителен.

Странен човек беше Бенжамин Раам. Но никой нямаше право да съди хората с несметно богатство като неговото.

– Ти пък като че ли не си странен! – промърмори си Самуел. Ако питаха Сара, щеше да изброи стотици негови странности. А ако се прибавеха и странностите в бизнеса му, нямаше да имат чет и брой.

Реши, че трябва да изхвърли от ума си и странността, и необичайното посещение на Бенжамин. Какво ли имаше наум? *Скоро ще се разбере*, помисли си. Сега трябваше да се съсредоточи върху по-важни неща. Днес непременно следваше да приключи сделката с японския холдинг. Вече нямаше никакви пречки. Накрая онези с дръпнатите очи бяха клекнали пред условията му.

От малката работилница, наследена от баща му, беше направил промишлен гигант, произвеждащ почти всичко. Ако беше жива, майка му щеше да каже на баща му: „Видя ли, Яков, синът, за който твърдеше, че няма да стане човек, сега е на върха в Турция.“

И това беше истина. Самуел Коен беше на върха. От седем години „СамБер Холдинг“ се нареждаше на второ място сред петте най-мощни фирми в Турция. Сключеше ли този договор, вече можеше да провъзгласи империята си. Върху нощното шкафче до великолепното легло стоеше последният брой на „Форбс“. На корицата се кипреше Самуел. Под снимката пишеше: „Името на чудото“.

Да не бяха проклетите телефони, нищо нямаше да помрачи настроението му. Всъщност беше заличил от съзнанието си този ужасяващ глас. Промърмори: „Ненормалник, милион долара, а? Ти си откачил напълно. Да си сложа главата в торбата, как не!“

Дори споменът за тенекиения глас по телефона сякаш помрачи настроението му. Каза си: „Не, Сам, не допускай това. Днес е твоят звезден миг. Наслади се на победата си.“

Когато влезе сред изобилната зеленина на лимоновата оранжерия, го посрещна чудната миризма на печен хляб, смесена с лимонов аромат. Умираще си за тази миризма. Тя го караше да се чувства жив.

Първото, което видя, беше дъщеря му Ребека. Вече осемнайсетгодишна, тя не се задържаше много у дома. Естествено, това го притесняваше. Защото скандал в такъв момент щеше да съсипе всичко.

– Добър ден, татко.

– Добър ден, Ребека.

Момичето неохотно целуна поднесената буза.

Жена му показа лицето си иззад вестника, който четеше, а после го остави на масата.

– Самуел – каза, – костюма, който ти купих, страшно ти отива.

Никой не изричаше „Самуел“ като жена му. Тя така секси произнасяше М-то в първата сричка, че дори на тази възраст нещо трепна в него.

– Винаги съм се доверявал на вкуса ти, Сара – отговори и я целуна.

– Все още не мога да повярвам, Сам – прошепна Сара. – Мистър Раам, пред който се кланя цял свят, дойде в дома ни, за да те отведе за откриването на кампанията си. Не мога да ти опиша колко съм горда.

Че то няма нищо за описване, помисли си Самуел. И той беше горд като Сара.

– Да – отговори, симулирайки нехайство, – Бенжамин демонстрира колко държи на мен.

– А ти му отказа. Докара вода от сто кладенеца, за да не отидеш на празненството, където ще бъдат президенти и министри.

В погледа ѝ се четеше открит упрек.

Самуел се разсмя поласкан.

– Това е правило номер едно в бизнеса, скъпа. Не се казва „да“ веднага.

Седна на мястото си и за да прекрати темата, отпи от портокаловия сок.

– А ти как си, Джошуа?

Момчето щеше да отговори, но Самуел не му даде възможност.

– Сега остави тези книжа, става ли? Не желая синът ми да се занимава с борсови спекулации – и без да му остави време за отговор, се обърна към жена си: – Какво пишат вестниците, скъпа?

– Израел се готви да посрещне господин Раам. И ти да беше оти... – и в този момент телефонът иззвъня.

– Да, Самуел Коен – гласът му беше горд и доволен.

– Здравей, Сам.

Самуел настръхна – това беше тенекиеният глас.

– Какво искаш?

– Времето изтече, Сам. Трябва да решиш.

Сара забеляза, че мъжът ѝ пребледня като платно.

– Нещо неприятно ли, скъпи?

Но Самуел я прекъсна с жест.

– Съветът на Седемте чака решението ти.

– Ти си луд – просъска в слушалката Самуел.

От другата страна се направиха, че не чуват.

– Готов ли си да носиш камъни в Храма на Соломон? Ще станеш ли войник на царството?

Самуел отговори директно, както винаги.

– Виж какво – задъха се. – Разкарай ми се от главата. Коен не може да бъде ничий войник.

От слушалката избухна плашещ смях.

– Жалко – прошепна отсрещният. – Ти си знаеш, Сам. Избираш предателството вместо почестите. Тувалкаин не прощава на предателите.

Когато хвърли телефона на масата, лицето му беше мъртвешки бяло.

– Какво става, скъпи? Кой беше?

– Някаква откачалка.

Отпи още няколко глътки портокалов сок, като се опитваше да се успокои.

– Добре де, кой беше? Познаваме ли го? Как се казва?

– Смъртта – кратко отговори Самуел. – Беше Смъртта.

Излезе от оранжерията под смаяните погледи на жена си и децата. След секунда беше пред внушителната врата на офиса си. За момент спря сред мраморните гръцки колони. *Ненормалник*, каза си. *Още от сутринта... И как ли е научил личния ми номер?*

Качи се в колата си. Шофьорът забързано седна зад волана. Бодигардовете се затичаха към колите. Лимузината потегли бавно. След нея тръгна и конвойт на охраната с четири коли. Заобиколиха внушителния басейн в римски стил пред офиса и се отправиха към гората по застланата с чакъл алея. Шофьорът на Самуел увеличи скоростта. Другите веднага се синхронизираха с него.

Когато стигнаха до дървения мост над малката рекичка, на бодигарда до шофьора му се счу звънене на телефон точно отдолу. Самуел също го чу, но нямаше време дори да се усъмни. Дългата черна лимузина излетя във въздуха от страшен взрив. Вторият взрив я пръсна на части. Те се разхвърчаха нагоре и избухнаха в пламъци.

От ударната вълна предната кола се обърна, удари се в дебелия ствол на една бреза и се превърна в отломки.

Но пътуващите в задната кола имаха по-малко късмет. Засипаха ги частите на лимузината, станали на огнени топки. Част от шасито проби като копие подпалилия се джип на охраната.

Всичко се случи за три секунди. После гората възвърна тишината си. Чуваха се само крясъците на излитащите птици и пукотът на разхвърчалите се горящи части от колите. От блъсналия се в дървото джип се дочу стон. Лявата врата внезапно се отвори.

Един силует малко по-нататък, скрит в гъстата сянка на дърветата, непроницаема за слънчевите лъчи, се вгледа към мястото. Първо видя два крака. И мъж, от чийто корем шуртеше кръв. Бодигардът шокирано сложи ръка на корема си. Изнена-

дано погледна течащата между пръстите му кръв. Подви крака и се строполи на земята. Уплашена от шумотевицата катеричка в последния момент успя да се изплъзне изпод падащия върху нея мъж и хукна към най-близкото дърво.

Когато силуеът се убеди, че и последната му жертва е мъртва, излезе от укритието си. Носеше ловджийска жилетка върху гащеризон на дървар. От дебелия колан на пояса му безжизнено висяха три катерички и бял заек. Наведе се и вдигна прегънатата за пълнене пушка. Тръгна по хълма надолу, подсвирквайки си. Ако някой го видеше, щеше да го помисли за неделен ловец. И нямаше много да се заблуди. Само че не ловуваше катерици, а хора.

Извади симкартата на телефона, детонира бомбата, и я изгори. С голям камък натроши телефона на пластмасов прах. Сложи праха и картата в кутия и я изсипа в тоалетната на първата срещната бензиностанция, като пусна водата.

През мобилния телефон влезе в интернет и провери банковата си сметка. Видя, че в нея на името на несъществуваща фирма на Кайманите незабавно са преведени точно двеста и петдесет хиляди кинта.

В леденосините му очи за миг припламна искра.

ИСТАНБУЛ

Когато момичето влезе, професор доктор Сарп Кая изучаваше някакви рентгенови снимки. Тя веднага забеляза тревогата му.

– Лошо ли е?

Той беше толкова вгълъбен, че макар да чу гласа ѝ, не схвана въпроса.

– Значи е зле – констатира Филиз и отиде до болничното легло зад паравана. Чак тогава Сарп разбра, че е дошла секретарката му и е казала нещо.

– Извинявай, Филиз, напоследък съм нещо разсеян. Дори не забелязах, че си влязла.

Докато оправяше чаршафа, Филиз си помисли: *Че какво ли пък забелязваш – хубостта ми или че съм луда по теб?* Направи опит да се усмихне, за да не издаде мислите си.

– Май ме попита нещо, а?

– Нали гледате снимките на господин Джелял, попитах зле ли е.

Сарп дори не се обърна да я погледне. Това му безразличие я влудяваше.

– Имаме проблем с панкреаса – и посочи с тънка метална показалка една от снимките на таблото. – Гледах снимките, но умът ми беше другаде.

– Наистина ли? – изведнъж се развълнува Филиз.

– Мислех за експлозията на Картепе. Страшна работа.

– А, така ли – измърмори момичето. В гласа ѝ се прокрадваха нотки на разочарование. – Взривили са Самуел Коен, нали? Прав сте, трагедия.

– Прекарахме там един уикенд с приятели миналата зима. Тогава видях дома му. Не къща, а дворец.

– И какво от това? Ето че си отиде. Толкова пари, имоти и лукс... Някой пое ли отговорността?

– До този момент – не. Но работата е ясна. Евреин е. Или е дело на Ал Кайда, или на някоя палестинска радикална групировка.

Изведнъж на Филиз Буран темата ѝ дотегна. Хвърли мушамата, с която се канеше да покрие чаршафа, и отиде при доктора. Мислеше си, че няма как този човек да не усети парфюма, който си беше пръснала отново преди да влезе в стаята.

Но той не го усети! *Край*, реши тя. Нямаше повече да дава почти една четвърт от заплатата си за дрехи и парфюми, за да го впечатли. Без друго нямаше смисъл. Върна се при болничното легло и нервно застла мушамата.

– Нещо си притеснена, май?

Изненада се. *Божичко, докторе*, си рече. *Какъв е този интерес? Притеснена ли? Ще се пръсна от притеснение.*

– Нее, не съм.

Но тонът и изражението издаваха лъжата ѝ.

Когато минаваше покрай него, Сарп погледна запътилата се към бюрото си жена, която излъчваше приятен аромат. Късата подстрижка много ѝ отиваше. Така повече се открояваха веждите, големите черни очи и чипият ѝ нос. А устните с блестящо червило винаги казваха: *Ето ме, тук съм*. Още малко и щеше да плъзне поглед надолу, но извърна глава.

– Не, мъчи те нещо – настоя. – Личи си. Да няма нещо вкъщи?

Момичето се опита да скрие изненадата си от това неочаквано внимание и започна да подрежда опаковките с лекарства.

– Не.

– Да не си се разделила с гаджето?

– Колко пъти ви казах, че нямам гадже, *господин докторе*.

Нарочно натърти върху думите „господин докторе“. Сарп беше поразен от чувствата, които пробягаха през лицето ѝ. Не че не беше виждал изблици на гняв, но за пръв път такива... Не можеше да ги определи. Това момиче е странно днес.

– Тогава си уморена – рече кратко и седна в креслото. – Аз съм виновен. Много те товаря. Работата тук, болните. Аз. Пък и вкъщи.

Филиз се опита да каже нещо, но Сарп я прекъсна:

– Моля да ме извиниш. Ако приятелят ти няма да се разсърди, нека излезем довечера. Да пийнем нещо, а?

Филиз не повярва на ушите си. Да излязат? Боже мили, какво му ставаше на този човек? Беше казал „приятелят ти“ с усмивка, която откри прелестните му трапчинки. Колко пъти го беше виждала да се усмихва през трите години, откакто работеше тук? Може би три?

Вдигна ръце, сви пръсти като котка и просъска:

– Казах ви, че нямам приятел.

Сарп закри лицето си с шепи, сякаш се страхуваше да не го одраска:

– Добре де, добре. Нямаш. Разбрахме ли се? Ще излезем ли довечера?

В този момент извън телефонът. Момичето вдигна при второто позвъняване.

– Кабинетът на доктор Сарп.

Докато слушаше гласа отсреща, лицето ѝ помръкна.

– Да – отвори с нежелание. – Господин докторът е тук.

Затвори телефона и каза:

– Корай Булут.

– Корай ли? – зарадва се Сарп Кая и взе мобилния си. Още щом от другата страна отговори, изкрещя:

– Къде си бе, несериознико! Къде беше цяла година?

Известно време слуша мълчаливо. Тревогата на Филиз нарастваше с всеки миг. Откъде се беше взел този точно сега?

Корай Булут беше най-близкият приятел на доктора. Нямаше го цяла година. И щом сега го търсеше... *Господи, моля те, не тази вечер*, помоли се наум.

– Бомба ли? Чух, естествено. А? Ужасно, наистина. Едва ли... Сигурно е Ал Кайда... Недей пак, недей... Не преувеличавай... Добре – каза Сарп на приятеля си. – Довечера в нашата кръчма на Аслан, нали... Окей.

Филиз беше смазана. Случило се беше онова, от което се боеше. Тъкмо Сарп прояви интерес и предложи да излязат вечерта, когато надеждите ѝ рухнаха. И минута не бяха продължили щастието и надеждата. За да спре сълзите, отвори широко очи и стана. Тръгна към банята и чу гласа на Сарп:

– Можеш ли да си представиш?

Не мога, прошепна Филиз, докато затваряше вратата и бърсеше сълзите си. *Не мога да си представя, не мога и да мисля повече.*

Отвън все още се чуваше гласът на Сарп:

– Човекът внезапно изчезва. Голямото момче ме търси след една година. И през ум не му минава да ме пита как съм. Имало нещо много важно. Във връзка с убития бизнесмен. Съвсем друго нещо имало зад тая работа. Страшни неща и трябвало веднага да ми ги разкаже. Корай винаги е такъв. Завърши политология, захвана се със стратегически изследвания и съвсем му

се разхлопа дъската. Навсякъде вижда заговори. От гимназията си пада по мистериите и шифрите. Свикнал съм да изчезва от време на време, ама този път беше за дълго... Сега си е внушил, че ще го убият. Филиз? Чуваш ли ме? Ще ни резервираш ли маса довечера при Аслан? Че нашият ще лети. Светът бил в опасност, видиш ли, и той имал нужда от мен.

ЙЕРУСАЛИМ

Табелата с надпис на иврит и английски „Гурион внос-износ“ над входа на четириетажната сграда на една от тесните улички, водещи към булевард „Цар Соломон“, беше достатъчно голяма, та да се види от всеки. Зад стъклената врата на приземния етаж имаше всичко, което би убедило влизащите, че тук наистина се развива такава дейност. Млади хора, усилено работещи на компютрите си, инвестиционни специалисти, комисионери по митнически, транспортни и всякакви други операции. Гигантски монитори, показващи в реално време промените по световните борси, големи кръгли никелирани часовници, сочещи часа в поне десетина столици. Не беше подмината нито една подробност. Но всъщност не беше нищо повече от декор за прикриване на електронното сърце на Израел.

Асансьорът в специална клетка, към която се излизаше от четвъртия етаж, водеше към съвсем различен свят. Тук се помещаваше Центърът за секретни операции на израелското разузнаване. За разлика от оживлението горе, на това място цареше пълна тишина. На шест подземни етажа, по коридори в четирите посоки бяха разположени безброй стаи. Вратите на всички бяха затворени. Върху им имаше сензори за пръстови отпечатъци. До тях се виждаха миниатюрни табели с букви и цифри от рода на А001, А023, В112. В коя стая какво се върши знаеха ограничен брой агенти, водещи операцията, началникът на Центъра за секретни операции генерал Леви Аарон и директорът на МОСАД Езра Барак.

На шестия подземен етаж се намираще Центърът за дигитални операции, или както Леви Аарон обичаше да го нарича – *Нерв-*

ните окончания. Сравнението беше съвсем уместно. Защото в Израел, където сигурността беше по-важна от всичко останало, апаратурата на този център можеше да проследи дори летяща муха. Стените от пода до тавана бяха покрити с плазмени монитори. Залата се осветяваше единствено от синкавата им светлина. Чрез подавана от главния пулт команда по тях се явяваха едновременно различни изображения. Така пръстовите отпечатъци, ДНК кодовете, личните данни, изображенията и кадрите в реално време на милиони хора чрез охранителните камери „Мобесе“, показващи всяка точка на Израел, се следяха на живо двацет и четири часа в денонощието.

И в този ден по всички монитори в „Нервните окончания“ течаха безброй изображения, цифри и букви. На екрана срещу главния пулт „Мобесе“ показваше преминаването през граничните пунктове на палестинците в Йерусалим. Точно до него се виждаше входът на хотел „Цар Давид“, фойето и бавно изпълващата се конферентна зала.

Пред двата пулта седяха двама офицери. Капитаните Абирам Бен-Цви и Офра Зелингер. На екрана пред Абирам вече почти нямаше синьо. По огромния монитор течаха едновременно различни кадри и движения. Едничкото останало синьо квадратче изведнъж оживя и показа суровото лице и побеляла коса на генерал Леви Аарон.

– Как е положението, Бен-Цви?

Генерал Леви Аарон винаги така в упор изстрелваше въпросите, чиито отговори вече знаеше.

– Готови сме, господине.

– Така ли? – и замълча за миг. Погледът му се плъзна встрани и се върна обратно в камерата. Абирам си каза, че генералът поглежда контролния екран. Сега щеше да го засипе с въпроси.

– Хотелът?

– Чист.

– Паркингът?

– Свободен. Допускат се само коли със сини пропуски.

– А шофьорите?

– Проверяват ги.

Агент Абирам се подсмихна мислено. Превозващите държавни и правителствени глави шофьори преминаваха през скенери, които оглеждаха и вътрешните им органи. Самият той от мястото си можеше да види съдържанието на стомаха и червата на всеки. Така и трябваше да бъде. Времето на хората живи бомби, изхвърчали на улицата с широки палта, под които криеха взривни устройства, вече отмина. Сега беше ред на погълнатите бомби. Терористите носеха взривните вещества в стомаха си и докато стигнеха целта, прикриваха миниатюрното електрическо устройство дори под превръзка. И буум! Стотици хора хвъркваха във въздуха заедно с тях.

– По-нататък?

Абирам се върна към действителността от гласа на генерала, чакащ отговор.

– Има придружители до напускането на паркинга.

При тези думи Офра Зелингер вътрешно се изсмя. *Придружители убийци!*

– Пътищата от „Бен Гурион“ до хотела?

– Чисти.

– Знам – избоботи генералът. – Затова сме тук. Какво е състоянието на възловите места? Това питам.

Бяха свикнали с това. Не се знаеше кога ще избухне вулканът под спокойната външност.

– Терминалът и пистата са отговорност на екип Алфа.

– Пътниците?

– В сектор А няма пътници. Колкото има, ще изчакат до часа по Гринуич в сектор Б.

– Реакции?

– Незначителни.

Генералът погледна Абирам, сякаш казваше: „Тия ги разправяй на шапката ми“. Най-дребната реакция започваше с въпроса: „Що за безобразие?“ От кадрите на охранителните камери по летище „Давид Бен Гурион“ ставаше ясно, че нерви-

те на пътниците, държани от часове в малка зала, всеки миг ще избухнат.

– Предпазни мерки?

Аарон питаше за екипите, които в случай на нападение веднага щяха да се опитат да го предотвратят или поне да ограничат смъртоносното му въздействие, като обезвредят терористите.

– По местата са, господине.

Аарон кимна.

– До един.

По изражението на генерала стана ясно, че натиска клавиш на клавиатурата. Сигурно в момента гледаше изображението от камерата в каската на някой от екип Алфа.

– До един – повтори Абирам. – С всеки имаме видео- и аудиовръзка.

– Чистота на зоната?

Агентът изведнъж се ядоса. Такива бяха стилът, методите и похватите в работата, но това късаше нервите. Естествено, генералът знаеше, че сапърските екипи непрекъснато оглеждат всеки сантиметър от пътя, че многократно проверяват всички сгради и през последните четирийсет и осем часа не са мигнали. Но пак беше длъжен да попита. Три проверки. Всичко се проверява по три пъти.

– Чиста е – промърмори, опитвайки се да скрие досадата си.

– Колата?

– Неговата, бронираната. На пистата.

– Двойникът?

– Готов, чака на изхода на сектор А.

– Ескортът?

– Същата двойка. Два „Хамъра“ отпред. Отстрани осем – по четирима полицаи с форсирани мотори. Отзад две служебни коли на екип Алфа и четири цивилни. Една кола с дигитален заглушител. Две линейки.

– Резервният маршрут?

– Свободен.

– Екипите за заблуда?

Това бяха опитни агенти, които щяха да вдигнат шум при приближаването на дублиращия конвой, сякаш в него е гостът, и тъпи полицаи, мислещи, че лицето наистина минава оттам.

– Готови.

Генералът отново кимна:

– Хотелът? Етажите, стаите, фоайето, ресторантите, кухнята, пералнята, магазините, тоалетните?

– Всичко е под наблюдение. Екипите са свързани помежду си. От два дни не се приемат клиенти. Всяка освободена стая е претърсена. Вратите са отворени. В хотела няма други освен нас, господине.

– Залата?

Опита се скришом да види отражението на Офра в плазменния екран. По дишането ѝ разбра, че и нейното търпение е на изчерпване. Но какво да се прави? Всичко трябваше да се провери търпеливо и без нерви. Нямахше друг начин за обезопасяването на Израел. Особено днес. При наличието на сериозно предупреждение за атентат.

– Килимите са сменени, господине. Всяко кресло е претърсено. Тапицерията е проверена за химични и биологични агенти. Всеки квадратен метър се наблюдава. Катедрата е изолирана с устойчиво на бронебойни куршуми стъкло.

– Дигиталният щит?

– Затворен в час нула девет Чарли. Установено е, че не пропуска сигнал нито навътре, нито навън.

– Персоналът в залата?

– Нашите го заместиха.

– Децата?

Сега Абирам натисна клавиш. Едно от изображенията настреща му изчезна. На негово място се появиха група момченца и момиченца с бели дълги роби и сини биета по края на яките и ръкавите.

– Вътре са.

Леви Аарон отново погледна скришом другия екран на бюрото. Абирам не го виждаше, но знаеше, че генералът чете въпросите си оттам.

– Стената?

Стената на плача щеше да бъде затворена за туристи до обяд. До отпътуването на височайшия гост никой нямаше да плаче и търка нос в Стената зад Храма на Соломон.

– Затворена.

– Куполът?

Абирам Бен-Цви леко обърна глава наляво. В плазмената стена погледна блестящия под вече почервяващите слънчеви лъчи Купол на Скалата.

– Чист. Обезопасен. Затворен.

Генералът кимна удовлетворено.

– Въздушното пространство?

– Самолетът излетя в час шестнайсет нула девет Чарли. В шестнайсет дваисет и четири въздушното пространство ще бъде затворено. Два часа и дванайсет минути.

– Изстребителите?

Този път Абирам си каза: *Проклетото копеле*. Като че не беше бизнесмен, ами президент или премиер. Само за тях се прилагаше такъв протокол.

– Четири „Миража“ – отсече.

Аарон усети гнева в гласа и изражението на капитана. Вдигна едната си вежда. Загледа го мълчаливо. *Не е ли прав, каза си. От колко дни вече Израел е на тръни. Каквато и да е тази кампания, защо не си я прави в Ню Йорк?*

– И така? – измърмори с безизразен глас. Тонът му изискваше отговор.

– Готови сме, господине.

Абирам забеляза, че ръката на генерала се протяга вдясно. *Включва другия екран*, помисли си. Почти видя там физиономията на шефа на МОСАД Езра Барак.

– Готови сме – каза кратко натам Аарон. Изслуша указанията, кимна и отново насочи поглед към капитана.

– Шестнайсет и дваайсет и една – каза. – Започваме.

Абирам погледна часовника на монитора.

– Шестнайсет и дваайсет и една – повтори. Натисна един бутон на пулта. От дигиталните нервни окончания на Израел до стотици точки в Йерусалим едновременно пристигна дигиталната команда „Старт“. Израел вече беше готов за посрещането на Бенжамин Шеба Раам.

Кулата подаде координатите за кацане на джета на Раам над Кипър. „Боинг 747“, копие на американския президентски самолет „Еър Форс 1“, зави наляво.

– След единайсет минути кацаме, господине.

Бенжамин Шеба Раам чу съобщението и вдигна чашата си:

– За любимия Йерусалим!

За миг се вгледа в стотиците мехурчета. Изпи шампанското на един дъх.

Бронираната лимузина на Бенжамин Шеба Раам премина като светкавица по булевардите на Йерусалим. През бронираното стъкло Раам ненаситно поглъщаше окъпания в лъчите на вечерното слънце град, на който се беше обрекъл.

Любимият ми Йерусалим, каза си. Въздъхна с копнеж.

В унесеността си не чу тихия дигитален сигнал в лимузината. Секретарката му, опряла гръб в преградата за шофьора, каза нещо в микрофона до бузата си и отиде при Раам.

– Господине...

– После.

– Моля?

– После казах, Дивиния.

– Господине, от Истанбул... Боя се, че е лоша...

Раам измърмори и вдигна телефона до себе си.

– Слушам.

Безизразно се заслуша.

– Кога? – попита. – Всички ли? За Бога. Ужасна работа – и послуша още малко. – Да – каза накрая. – Непременно ме уведомете. Добре, не, аз ще се обадя на Сара Коен.